

Prolog

1. ledna 2019, 10 hodin večer a sedm minut,
Adams Point, pobřeží jezera Merritt, přístavní
město Oakland, Bay Area, Kalifornie

Procházel se potměnými ulicemi Oaklandu, sám se svými šířavými myšlenkami. Už to byly tři nesnesitelné roky, co byl zpátky v Americe, na západním pobřeží, kde na konci kontinentu žili hrdí Kalifornané, zmlácení životem. Byl to kraj beatníků a revolucionářů, zahalený neprostupnými mlhami a neuhasitelným křikem po svobodě.

Zamířil na Adams Point k severnímu pobřeží slaného jezera Merritt. Vstoupil na molo a vzhlížel s rozpaženýma rukama k chladné věčnosti rezu hvězd jako socha nějakého zapomenutého pohanského boha, který se oddal svému zatracení. Byl to další rukopis hluboké noci, kterému splácel svoji daň. Plival po hvězdách. Po všech, kteří mu ji před osmnácti lety vzali.

Jediným vykupitelem jeho ponurého bytí bylo doufání, že ji snad konečně našel. Zatímco drtil pevně semknutá víčka, mysl mu profala dávná ozvěna jejího hlasu: „*I v té nejhlubší tmě je pláminek světla.*“ Zkřivil obličej a propadl se do stínů.

Mohla by to být ona a pro něj bylo k vzteku, že ji měl dva a půl roku před nosem a netušil to. Vzhlédl k poletujícím sněhovým vločkám a jeho vlahé, sytě zelené oči se naplnily ukřivděným hněvem. Chtěl se rozeřvat a nechat si protrhnout plíce. Udělat cokoli, jen aby to mučení skončilo.

Otočil lehce hlavu na stranu a naslouchal tichu, narušovanému tím známým vibrujícím šumem v předzvěsti dravého příchodu Temnoty. Dnes neměl sílu na boj s ní a trápilo ho hořké vědomí, že už mu moc bojů k podlehnutí nezbývá. Už teď se kolikrát nepoznával.

Cítil, jak se k němu v závojích noci přibližuje, a rozběhl se pryč. Věděl, že je mu nemilosrdně v patách, vnímal její spalující horkost a nedočkavou tepající touhu, ale nehodlal se jí podrobit. Ne, už kvůli ní ne.

Jeho pravé já bylo pořád silnější než to temné. Ale jak dlouho ještě tu štvanicí bude zvládat? Našel ji, a teď to byl on sám, před kým by ji měl ochránit.